

## El savi vilatrista anava a algun lloc

### Adrià Puntí torna amb força i encert a l'escena musical catalana amb el disc 'La clau de girar el taller'

**JORDI MORENO.** Fins al 2002, només es podia acusar Adrià Puntí d'estar enllestint una discografia impecable. Des d'aquell debut estrident a *Pepalallarga i...*, la unió amb Quimi Portet a la producció donava resultats memorables. Revisant les composicions i carregant-les de desvaris sonors, elevava les idees del de Salt i l'ajudava a fabricar artefactes consistents que mai no han deixat de sonar frescos i brillants. Aquesta efectivitat es continuaria fent palesa tant a *L'hora del pati*, on es desfaria d'aquella sonoritat metàl·lica i embrutida per acostar-se a ambients més acústics, com a *Maria*, en què continuaria polint el so, tot caminant cap a la introversió.

La predicció fàcil apostava perquè l'evolució continués per aquest camí. Les poques gravacions que ha anat deixant anar Puntí durant l'última dècada mostraven la seva variant més radicalment intimista. Retrobem l'emotiva interpretació d'"Ull per ull" que feia en els pocs minuts memorables que es recorden del documental *Rock&Cat* (2006).

Apuntem-nos també la versió de "Mirall capgirat" amb què el mateix cantant d'Umpah-Pah obria *Més raons de pes* (2009), el disc d'homenatge al grup. Busquem les gravacions del *Desbunderbart Köncert*. En tots tres casos, es tractava de revisar els seus clàssics amb melancolia, prescindint de més músics que ell mateix.

Tanmateix, quan passen tretze anys d'un disc al següent, hi ha d'haver un procés més extens. I explicacions personals que ni coneixem ni ens incumbeixen. Però, sens dubte, hi ha hagut una crisi i una curació. Segurament, aquesta darrera és la que se sintetitza a *La clau de girar el taller* (i a *Enclusa i un cop de mall*).

#### L'odissea de Puntí

Tot i que els titulars han anat anunciant el retorn del geni cada vegada que actuava en una capital, mai no es podien acabar d'escriure en majúscules. Presentant-se en escena amb diferents formats, l'acte innocent d'atansar-se a veure Adrià Puntí va arribar a ser una loteria. Els dies bons, els concerts costaven d'arrencar, amb cançons que deixava a mitges i músics d'acompanyament que no s'hi incorporaven fins que no les tenien totes. Malgrat que, finalment, quan s'arribava al clímax, també hi havia èxtasi; un Puntí entregat, eufòric, escalfat per la reciprocitat d'una claca sempre incondicional.

En una evolució lenta cap a la fi d'aquell panorama caòtic, hi va haver canvis de banda, de nom (l'Adrià va passar a ser en Josep durant anys) i va anunciar diferents projectes (incloent-hi una pel·lícula que havia de prendre el nom del *Viatge d'un savi vilatrista cap enllloc*). Sovint semblava que s'acostava el dia de gaudir de l'esperat quart treball, però es va fer esperar fins i tot quan es va començar a notar que la situació millorava amb escreix.

Va ser amb dues paraules màgiques: *Incompletament Puntí*. Van donar títol a un llibre-disc amb poemes i il·lustracions, així com a diferents directes. El definitiu, un concert a l'Auditori de Girona, editat en DVD, on se'l va poder tornar a veure amb una bona forma que fins i tot costava de creure. I només era el principi. Qui l'hagi gaudit durant els darrers tres anys amb la Band Bang Bang ja sabrà que *La clau de girar el taller* és una reproducció empaquetada d'aquesta darrera etapa. Finalment, Puntí s'havia proposat el repte d'ordenar-se. D'uns directes inestables va passar a espectacles assajats de dalt a baix, cançons ben estructurades i una banda còmplice i conjunta.

Puntí s'ha posat a treballar al taller del seu pare (a qui dedica el projecte) i ha preferit gravar a l'estudi de Lluís Costa i produir-se el disc a casa (a més d'editar en un segell independent, consti en acta). Ni rastre, doncs, de l'orfebreria Portet. Si bé se'l pot trobar a faltar, encara que sigui per costum, el resultat ni decep ni es mostra infidel a l'evolució de l'artista. Vam predir que la tendència era cap a la introversió i hem guanyat l'aposta, malgrat que ara hi sonin més instruments que els que pugui dominar tot sol a la vegada.

## El quart tresor

Al seu quart treball, Puntí i la banda sonen a pèl; les cançons es presenten fidels a l'execució en directe, sense floritures. *La clau de girar el taller* sona com l'obra d'uns Umpah-Pah desconstruïts. Hivernant, potser perquè ha arribat a l'època de l'any que les fulles comencen a mutar abans del suïcidi. A "Esperit", l'harmònica entra amb un deix anàrquic. Una imperfecció calculada impregnada en tota la instrumentació, incloent-hi la veu. Aquesta execució de tint auster juga a favor d'una puresa emotiva que s'anirà notant amb el transcurs de les cançons.

Hi ha aquell rock majestuós, de vella glòria, de "Prohibit". Hi ha la veu trencada de "Tornavís" i els teclats que hipnotitzen a "Esbrina". Hi ha la sàtira tendra de "L'amor i l'humor", l'intimisme nu (aquí sí, ell sol) de "Tarda d'agost" i el ritme controlat de "La prova del nou". Hi ha una lírica tan acurada que fa que els versos de Baudelaire amb què s'esgargamella a "El boig del telèfon roig" sonin vulgars, què coi. I al final, a "Fills de presons", hi ha el *divertimento* que no pot faltar en els seus treballs.

Com a aquells directes que costaven d'arrencar, les cançons es van fent grans a mesura que avancen. Però ara mai fallen. Tot flueix. Les ziga-zagues dels darrers anys el poden haver marejat i atordit, però no l'han fet caure. El savi vilatrista anava a algun lloc. Centrant-nos en el llegat, estem al mateix estat que el 2002: Adrià Puntí continua enllestit una discografia impecable.

Publicat a: Directa, 06-11-2015

Font de l'article: <https://directa.cat/savi-vilatrista-anava-algun-lloc>